

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

UNES ELECCIONS ESPANYOLES
MÉS CATALANES QUE MAI

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ

El taxista
feliç

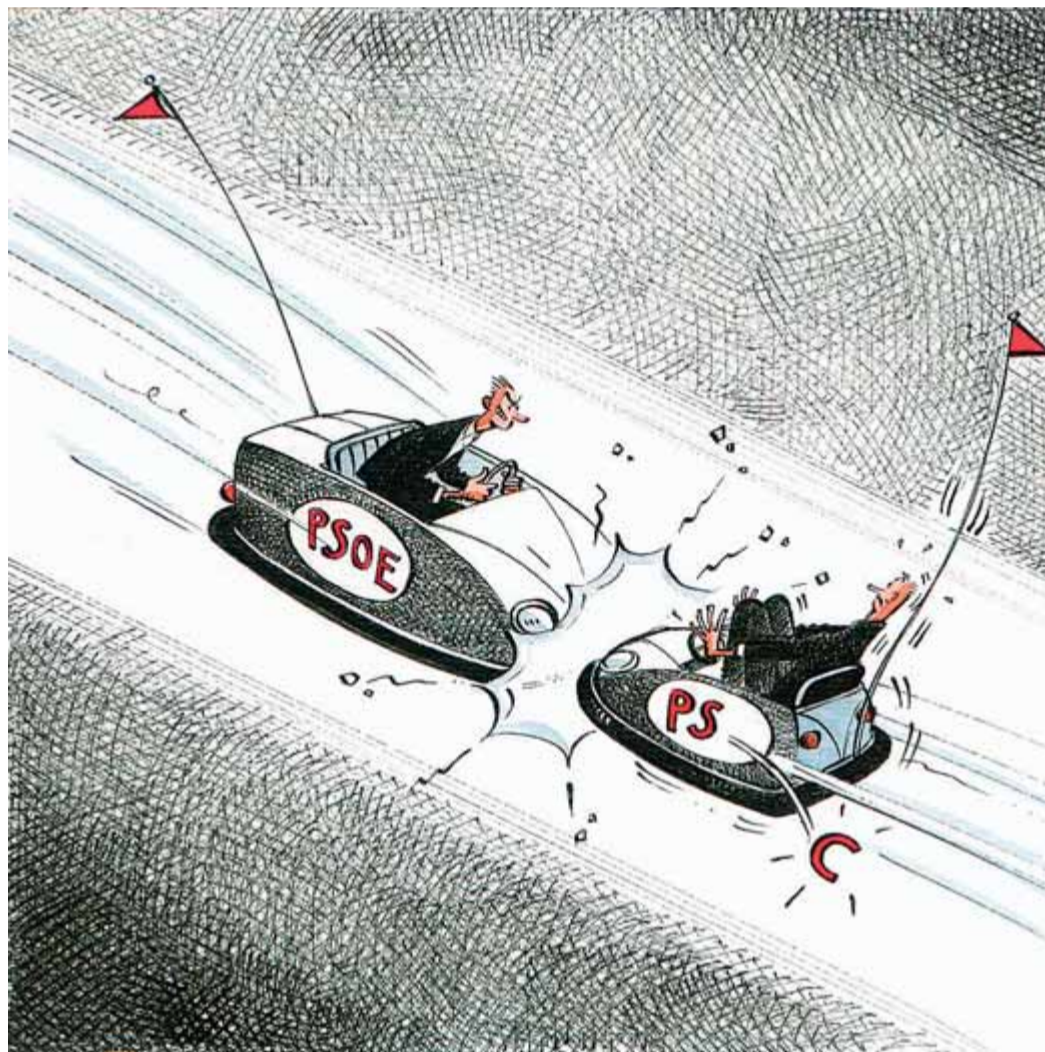
El PSC i la realitat

El PSC ha fet un gran resultat però els seus eufòrics dirigents ja comencen a creure's la pròpia propaganda: José Zaragoza diu que el català empenyat és una ficció de columnistes. Aquestes eleccions espanyoles, però, han estat més catalanes que mai i, com diu Manuel Castells, tornen a demostrar que el gran tema pendent a Espanya és l'articulació d'un federalisme real que descentralitzi el poder tributari i la gestió de les infraestructures. Espanya es pot governar amb els partits nacionalistes o sense, però no es podrà governar contra Catalunya i Euskadi. Ara el PSOE s'afanya a predicar la fi de tot sobiranisme, però ZP intueix que si defrauda un altre cop els catalans no hi haurà qui el salvi. Per això el PSOE necessita i vol prioritzar els grans consensos amb un PP de Rajoy que, ensumant un nou bunyol de les solucions catalanes de ZP, es vol tornar a presentar: Rajoy es disposa a collar ZP al Congrés i a no deixar-ne passar ni una, en forma de més autogovern per a Catalunya, alhora que es disposa a camuflar l'anticatalanisme del PP per desactivar la por que genera per així arribar a la Moncloa, com Aznar ho féu el 1996. Amb vaques flaques serà més fàcil.

A ESPANYA EL TARANNÀ DE ZP HA PERDUT. Fora de Catalunya i Euskadi el PP ha superat clarament el PSOE, ha augmentat diferències als seus principals feus (Madrid, País Valencià, Castella-la Manxa, Múrcia) i les ha reduït clarament al principal feu socialista, Andalusia. Si el PSOE ha guanyat és degut al fet que la diferència a Catalunya sobre el PP ha crescut fins als 17 diputats, gràcies a la folla campanya del PP contra el nou Estatut i l'opa de Gas Natural sobre Endesa. Els catalans han votat per defensar-se i també CiU i Esquerra, prioritzant per separat els pactes amb el PSOE, han facilitat el vot a ZP i han atorgat al PSC una pàtina de catalanisme que a Madrid mai no ha exercit: penso que el federalisme del PSC ha estat l'engany més gran i sostingut formulat mai per un partit polític català des del 1980.

A MADRID, PERÒ, EL PSOE FA UNA LECTURA molt diferent dels resultats electorals a Catalunya. Allà interpreten que són el PSOE i ZP qui han obtingut 1,6 milions de vots a Catalunya, mentre que el PSC només en treu la meitat quan es presenta sol a la Generalitat. I allà també creuen que la reculada del PSOE en diferents territoris de l'Estat és deguda a la política d'aliances del PSC al govern català. Les relacions entre ZP i Montilla seran més difícils que abans, ja que la propietat dels 25 diputats de Catalunya no es veu igual a Ferraz que a Nicaragua: el PSOE creu que són seus. Catalunya, per tant, farà més nosa que mai al PSOE i només cal veure com ZP no para de lloar els resultats del PSE a Euskadi mentre fuig d'estudi quan li parlen dels resultats de Catalunya.

MENTRESTANT, LA REALITAT ECONÒMICA I SOCIAL a Catalunya passa pels déficits creixents: en finançament, en infraestructures i en polítiques socials, el memorial de greuges de Catalunya amb Espanya és més llarg. Dijous passat, per exemple, en una conferència a l'IESE sobre aeroports del conseller Joaquim Nadal, un empresari va denunciar que Clickair vola de Barcelona a Frankfurt per 125 euros només en classe turis-

CRISTINA LOSANTOS

“Les relacions entre ZP i Montilla seran més difícils que abans, ja que la propietat dels 25 diputats de Catalunya no es veu igual a Ferraz que a Nicaragua: el PSOE creu que són seus. Catalunya, per tant, farà més nosa que mai”

ta, mentre que Iberia ofereix vols de Madrid a Frankfurt en classe business... per només 100 euros (quina era la companyia de baix cost?). Aquestes discriminacions per terra, mar i aire (l'AVE entre Barcelona i Lleida és força més car que entre Madrid i Ciudad Real, quan les distàncies són semblants), mostren el cost creixent de ser català a Espanya i irriteren més i més catalans de tota classe, origen i condició. Més tard o més d'hora això ho canalitzarà la política.

LES RECAPTACIONS DE LA GENERALITAT EN L'IMPOST de transmissions patrimonials cauen amb gran força: al novembre de 2007 només s'havia recaptat el 66% del total pressupostat (2.936 milions

d'euros enfront de 4.445 milions). També és real la promesa de ZP d'eliminar totalment l'impost de patrimoni, cedit íntegrament, i que el novembre de 2007 havia aportat 452 milions. La reducció de l'impost de successions i donacions, forçada per la competència autonòmica, pot reduir a la meitat els 750 milions actuals l'any vinent. I segons l'Agència Tributària el gener de 2008 l'IVA i els impostos especials, per causa de l'alentiment de l'activitat econòmica, presenten creixements negatius. En aquest context, la Generalitat encara no ha fet públics els criteris que proposarà per al nou model de finançament, a generalitzar a totes les autonomies. I amb el fort augment de població dels darrers anys encara acabarem tenint zero euros més per càpita. Aquest és l'optimisme del PSC i del tripartit?

EL PSC HO GOVERNA TOT DES DE 2003 però no ha sabut fer la feina quan tocava: en un cicle econòmic expansiu no ha concretat la millora del finançament català (regional i local) ni el traspàs dels aeroports. Ara la crisi econòmica que s'acosta servirà d'excusa per resoldre els déficits i els traspàsos. El PSOE necessita refredar la qüestió catalana a Madrid, però el PSC necessita més que mai poder presentar resultats clars de salt en l'autogovern, si no vol acabar asfixiant Esquerra i el tripartit. I sempre que PSOE i PSC han topat ja sabem com, molt ràpidament, han acabat. Aquesta és la realitat.

Isabel
Olesti

Espectora

L'altre dia, passava per davant de la parada de taxi de la ronda Sant Pere quan vaig sentir un home cantant a ple pulmó. De fet, era un dels taxistes –el primer de la fila– que es dedicava al karaoke assegut davant del volant amb la finestra abaixada. Tenia un micro a la mà i seguia una ranxera ben marxosa. Hi havia gent que s'aturava i reia, d'altres caminaven més de pressa amb cara de circumstàncies, els altres taxistes hi feien broma a uns metres de distància. Al cap d'un minut es va acostar a la finestra un possible client, però el cantant li va fer un gest perquè anés al taxi del darrere. I l'home va marxar desconcertat, a peu.

Vaig preguntar als altres taxistes si el coneixien. “No, però ja es veu que és boig”, va dir un d'ells. Una altra dona ho corroborava. No ho sé si n'era, de boig, però la cara que reflectia era d'immensa felicitat, amb el micro amarrat a la boca, cantant ranxeres com un desesperat. És tan estrany veure un home content, sortint de la norma, que de seguida el titllem de boig, de drogat, de borratxo, quan possiblement només tenia ganes de cantar. ¿I per què no? O de fer una cosa que no fos escoltar Ràdio Taxi. Una dona s'acostava amb la intenció de pujar-hi, però quan va veure el panorama va recular i ho va preguntar al del darrere. Aquest, al seu torn, va assenyalar amb el dit el taxi del davant i la dona hi va tornar una mica espantada. Finalment el cantant va deixar el micro, contrariat, i va arrencar.